

UCHWAŁA NR /17

RADY MIEJSKIEJ W SOCHACZEWIE

z dnia 2017 roku.

w sprawie zmiany nazwy ulicy.

Na podstawie art.18 ust.2 pkt.13, art. 40 ust. 1, ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 roku poz. 446 z późn. zm.¹), Rada Miejska w Sochaczewie uchwala, co następuje:

§ 1. Dokonuje się zmiany nazwy ulicy.

1. Obręb Sochaczew Centrum

1.1. Ulica Hanki Sawickiej – na ulicę **Prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego**.**§ 2.** Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta

§ 3. 1. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Uzasadnienie:

Zmiana nazwy ulicy pozwoli uczcić pamięć ostatniego prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie.

O nowym patronie ulicy:

Ryszard Kaczorowski herbu Jelita (ur. 26 listopada 1919 roku w Białymstoku, zm. 10 kwietnia 2010 roku w Smoleńsku) – polski polityk, mąż stanu, działacz społeczny i harcerz, komendant chorągwi Szarych Szeregów w Białymstoku w 1940 roku, od 2009 roku honorowy harcmistrz Rzeczypospolitej, po 1945 roku na emigracji, członek Rady Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej, w latach 1989 – 1990 Prezydent RP na Uchodźstwie; zginął w katastrofie polskiego Tu-154 w Smoleńsku.

Ryszard Kaczorowski był ostatnim prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie. 22 grudnia 1990 roku złożył urząd na ręce nowo wybranego w pierwszych, od zakończenia II wojny światowej, wolnych wyborach w kraju i zaprzysiężonego prezydenta RP Lecha Wałęsy.

Na zamku królewskim w Warszawie uroczyście przekazał mu insygnia władzy państwowej II Rzeczypospolitej Polskiej. Pochodził z rodziny szlacheckiej pieczętującej się

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2016 r. poz. 1579, poz. 1948, Dz.U. z 2017 r. poz. 730

herbem Jelita. Był młodszym synem Wacława Kaczorowskiego i Jadwigi z Sawickich. Wychował się w domu przy ul. Mazowieckiej 7 w Białymstoku, przed wojną instruktor harcerski. Od najmłodszych lat należał do harcerstwa. Po zajęciu miasta przez Armię Czerwoną tworzył Szare Szeregi, gdzie pełnił funkcję komendanta okręgu białostockiego. Był łącznikiem między Szarymi Szeregami a Komendantem Związku Walki Zbrojnej. 17 lipca 1940 aresztowany przez NKWD i więziony w Białymstoku oraz w Mińsku, gdzie po dwumiesięcznym procesie 1 lutego 1941 skazany na karę śmierci przez Najwyższy Sąd Białoruskiej Republiki Radzieckiej. Po stu dniach pobytu w celi śmierci 10 maja sąd ZSRR zamienił wyrok na dziesięć lat łagrów. Wywieziony na Kołymę, odzyskał wolność po podpisaniu układu Sikorski-Majski. W marcu 1942 wstąpił do Armii Polskiej w ZSRR formowanej przez generała Andersa. Przeszedł szlak bojowy 2 Korpusu, walcząc m.in. pod Monte Cassino. Po wojnie pozostał na emigracji w Wielkiej Brytanii, gdzie ukończył Szkołę Handlu Zagranicznego. Przez 35 lat pracował jako księgowy. Ryszard Kaczorowski aktywnie działał w ZHP na emigracji. W roku 1946 został harcmistrzem. Był naczelnikiem harcerzy w latach 1955–1967, a następnie przewodniczącym Związku Harcerstwa Polskiego na uchodźstwie w latach 1967–1988. Pełnił też funkcję komendanta reprezentacji polskiej na Międzynarodowym Jubileuszowym Jamboree 1957 oraz komendanta Światowego Zlotu Harcerstwa na Monte Cassino w 1969 i w Belgii w 1982. Działał na forum Rady Narodowej (parlament emigracyjny). W lutym 1986 roku w rządzie na emigracji Kazimierza Sabbata został mianowany ministrem bez teki. W maju tegoż roku w nowym rządzie premiera Edwarda Szczepanika objął tekę ministra do spraw krajowych. 25 stycznia 1988 Prezydent RP, Kazimierz Sabbat, na podstawie artykułu 24 Konstytucji RP z 23 kwietnia 1935, wyznaczył go w zarządzeniu na „następcę Prezydenta Rzeczypospolitej na wypadek opróżnienia się urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej przed odzyskaniem przez Polskę niepodległości”. 19 lipca 1989, po nagłej śmierci Kazimierza Sabbata, objął urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie. Prezydent Kaczorowski powierzył dalsze pełnienie urzędu premiera polskiego rządu emigracyjnego Edwardowi Szczepanikowi, sprawującemu tę funkcję od 1986. Z tytułu objęcia urzędu Prezydenta RP z dniem 19 lipca 1989 został kawalerem Orderu Orła Białego. 20 grudnia 1990 zakończył działanie swojego urzędu oraz rządu na emigracji i cztery dni później przekazał na Zamku Królewskim w Warszawie insygnia prezydenckie II Rzeczypospolitej, wśród nich insygnia Orderu Orła Białego i Orderu Odrodzenia Polski wybranemu w wyborach powszechnych prezydentowi Lechowi Wałęsie. Ryszardowi Kaczorowskiemu, zgodnie z uchwalonym w 1996 prawem o byłych prezydentach RP przysługiwała dożywotnio pensja, środki finansowe na prowadzenie biura (mieściło się w dawnej siedzibie Rządu na Uchodźstwie w Londynie) oraz ochrona osobista BOR-u na terenie Polski. Nadal mieszkał w Londynie, jednak często przebywał w Polsce, gdzie uczestniczył i patronował wielu wydarzeniom. Ryszard Kaczorowski był m.in. sekretarzem honorowym Funduszu Pomocy Krajowej, przewodniczącym Rady Dziedzictwa Archiwalnego w Warszawie, członkiem Głównej Kwatery Harcerzy Związku Harcerstwa Polskiego poza granicami Kraju w Londynie, członkiem Rady Programowej Towarzystwa Naukowego im. Stanisława ze Skarbimierza, patronem Fundacji Ochrony Zabytków Militarnych w Londynie oraz honorowym członkiem Polish American Youth w Chicago. Otrzymał honorowe obywatelstwo Białegostoku, Chodzieży, Częstochowy, Drzewicy, Gdańska, Gdyni, Gorzowa Wielkopolskiego, Jeleniej Góry, Kielc, Krakowa, Krosna, Legionowa, Legnicy, Lublina, Łukowa, Mińska Mazowieckiego, Nowego Sącza, Opoczna, Opalenicy, Opola, Ostrołęki, Pabianic, Piastowa, Polic, Raciąża, Rogoźnicy, Rzeszowa, Siedlec, Sierpca, Sochaczewa, Supraśla, Świątnik Górnych, Tomaszowa Mazowieckiego, Warszawy, Zakopanego, Zielonej Góry i Ziemi Podlaskiej. Nadano mu tytuł honorowego prezydenta Wyższej Szkoły Menedżerskiej w Legnicy oraz wielkiego protektora Akademii

Polonijnej w Częstochowie. Był Honorowym Protektorem Marszu Szlakiem I Kompanii Kadrowej. W 1984 prezydent Raczyński odznaczył go Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. W 2004 został mianowany przez królową Elżbietę II honorowym kawalerem I klasy (Rycerzem Krzyża Wielkiego) brytyjskiego Orderu św. Michała i św. Jerzego. Wyróżnienie to otrzymał za wybitne zasługi dla Polonii brytyjskiej. Przez Jana Pawła II odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Piusa IX. Odznaczony także Krzyżem Pamiątkowym Monte Cassino, Krzyżem Więźnia Politycznego, Krzyżem Franciszkańskim oraz Krzyżem Armii Krajowej i Medalem Polonia Mater Nostra Est. Uhonorowany Medalem Konfederacji Jasnogórskiej. W listopadzie 2007 otrzymał Perłę Honorową Polskiej Gospodarki (w kategorii krzewienie polskich tradycji i wartości patriotycznych), przyznawaną przez redakcję *Polish Market*. W maju 2009 otrzymał tytuł „Zasłużony dla Powiatu Belchatowskiego”. Odznaczono go również Medalem Wdzięczności Muzeum Lotnictwa Polskiego „Summa Cum Laude”. W lutym 2010 z rąk ministra Radosława Sikorskiego otrzymał Odznakę Honorową „Bene Merito”.

Był doktorem honoris causa Uniwersytetu Wrocławskiego (1991), Akademii Medycznej w Białymstoku (1992), Uniwersytetu w Białymstoku (1998), Uniwersytetu Opolskiego (1997) oraz Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Zginął 10 kwietnia 2010 w katastrofie polskiego samolotu Tu-154M w Smoleńsku w drodze na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej. Od grudnia 2015 roku jego portret wraz z portretami pozostałych Prezydentów RP na uchodźstwie wisi na honorowym miejscu w holu ambasady RP w Londynie.

22.05.2007
RADCA PRAWNY
Paweł Kojewski

NACZELNIK WYDZIAŁU
Tomasz Orzy Cwiek

